

der er Tale om andet Hartkorn. Men Hovedsagen er dog, at Forordningen tilsteder at afsjøre Sikkerhedsstillelsen til Statskassen ved 1ste Prioritets Panteobligationer. Thi allerede derved er det afgjort, at Administrationen til enhver Tid maa være betænkt paa, ved hvilke Midler der skal skaffes contante Penge tilveie i paakommende Tilfælde istedetfor Panteobligationerne, altsaa hvorledes man skal realisere de første Prioritets Panteobligationer. Og det samme Spørgsmaal maa jo være afgjort, forsaavidt der er Spørgsmaal om at stille Sikkerhed for de under offentlig Forsorg værende, for offentlige Stiftelsers og lignende Midler, thi for dem kunne jo Panteobligationer, som sagt, efter Forordningens Ord modtages som Sikkerhed for indtil $\frac{2}{3}$ af Eiendommens Taxationssummer. Ogsaa heraf fremgaaer det, at man til enhver Tid maa være forberedt paa, hvorledes man i paakommende Tilfælde vil skaffe contante Penge tilveie for Obligationerne. En saadan Realisation af Obligationerne tror jeg heller ikke i og for sig har nogen som helst Banffelighed. Forsaavidt den ærede Minister hittede, at saadanne Papirer ikke egne sig til at modtages som Sikkerhed, saa svarer jeg dertil, at dette staaer i Strid med selve Ordene i Forordningen af 1840, idet de efter den skulle tages for gode, haade hvor der er Tale om Statens Midler, og end mere hvor der er Tale om offentlige Stiftelsers og andre under offentlig Forsorg værende Midler. — Det forekommer mig endvidere, at den ærede Finansministers Bemærkninger om Taxationer og om Banffelighederne derved gik langt ud over de Forestillinger, som man i Almindelighed gjør sig om Banffelighederne ved Taxationer og om Værdibestemmelser derefter. Det er ganske rigtigt, at der kan finde upaalidelige Taxationer Sted; det indrømmer jeg. Men jeg maa da ogsaa gjøre opmærksom paa, at mit Forslag slet ikke gaaer ud paa, at der skal anstilles Taxationer; det gaaer netop ud fra den modsatte Forudsætning, idet det holder sig til det Grundlag, som er givet ved selve Bestemmelserne i Forordningen af 1840 i det Tilfælde, hvorom det her gjælder. I Forordningen af 1840 er man nemlig gaaet ud fra en vis lav Gjennem-

snitsværdi for en Tønde Hartkorn. At Værdien der er sat for lavt, antager jeg, at Alle ville indrømme, og mit Forslag gaaer derfor netop ud paa at rette det skrigende Misforhold, som saaledes er tilfede mellem Pantets Størrelse og den Sikkerhed, der kræves. Da den høitærede Finansminister udførlig havde omhandlet Taxationerne og deres Upaalidelighed, vendte han sig ogsaa til mit Forslag med den Bemærkning, at jeg dog heller ikke havde foreslaaet nogen Taxation. Men saa gjorde den høitærede Finansminister det derpaa netop til en Anke imod mit Forslag, at det ikke forudsatte nogen Taxation, og at man derfor skulde slutte sig til Eiendommens Værdi af Hartkornet alene. Jeg skal nu gjerne indrømme, at der maaffee et eller andet Sted i Landet kan opledes en Tønde Hartkorn, der ikke er et Tusind Rigsdaler værd; jeg tør ikke benægte det. Men vist er det imidlertid, at Værdien for Tiden er en ganske anden, og at jeg ikke har ansat Værdien for høit, naar jeg har troet at kunne anslaae den til mindst 2,000 Rd., og jeg er altsaa heller ikke gaaet videre, end det for Sikkerhedens Skyld kunde være tilladeligt, naar jeg har troet at turde foreslaae, at Panteobligationer skulde tages til en Værdi af 1,000 Rd. pr. Tønde Hartkorn. Skulde der virkelig findes en Tønde Hartkorn, der ikke var 1,000 Rd. værd, saa maatte der dog ialfald tænkes en ganske særegen Combination af Uheld, for at Statskassen skulde komme til at lide Tab ved mit Forslag. Det skulde da først hændes, at netop den Eiendom blev Gjenstand for Udstedelsen af en første Prioritets Panteobligation. Det skulde dernæst endvidere hændes, at denne Panteobligation blev deponeret for en Kassebetjent, og saa endelig at denne gjorde sig skyldig i Kassebesvigelse. Det forekommer mig, at man ogsaa kan drive Forsigtigheden altfor vidt, og at der vel kunde være Anledning til at tage denne Side af Sagen i Betragtning, naar den høitærede Finansminister just selv i Slutningen af sit Foredrag — hvad der glædede mig at høre — gjorde opmærksom paa, at der ikke blot burde tages Hensyn til Statskassens Sikkerhed, men at der ogsaa burde tages